

[Landbrugsministeren.]

hvor uvilligt det ærede Medlems Parti var for $\frac{1}{2}$ Times Tid siden, da der var Tale om at skaffe Finansministeren Dækning for det Underskud, der fremkommer, ved at man giver Tilskud til Produktionen. Hvis det ærede Medlem havde saa megen Indflydelse i sit Parti, at han kunde faa det til at stoppe Hullerne, kunde jeg maaske have stillet mig noget mere velvilligt over for ham, for saa kunde jeg lettere overse Konsekvenserne, og saa førte vi ikke Finansministeren ud i større Vanskeligheder, end det her foreslaaede nødvendigvis maa gøre.

Angaaende de tidligere afgiftsfrie Lodsejeres Bidrag maa jeg mene, at den Stilling, Lovforslagets Bestemmelse udtrykker over for disse Folk, er den rigtige og mest konsekvente. Hvad staar der nemlig i Bestemmelsen? Det er en meget vigtig Bestemmelse, og med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne citere den. Der staar i § 2:

„Disse hidtil afgiftsfrie Lodder deltagere dog kun i Nyanlæggene og i de kommende Driftsudgifter m. v. i Forhold til den Interesse, de har i den Forøgelse af henholdsvis Anlægs- og Driftsudgifter, som foraarsages af, at Afvandingsvilkårene forbedres i Forhold til de Afvandingsvilkåre, der var forudsat for Afvandingsanlægget paa det Tidspunkt, da Overenskomsterne med Ejerne af de hidtil afgiftsfrie Lodder blev indgaaet.“ Det vil altsaa sige, at den Del af det til Raadighed stillede Beløb: 450 000 Kr., som medgaar til Istandsættelse, saaledes at alt bliver som tidligere, skal de paagældende være fri for at betale Afgift til. De skal kun bidrage til det, som er Forbedringer. Derfor er det inkonsekvent at sige, at vel skal de være med til at betale til Anlægsudgifter ved Forbedringer, men de skal være fri for at betale for Driften i Fremtiden. Det vilde ikke være at gøre Ret og Skel til begge Sider. Paa den Maade vilde man lade de tidligere afgiftspligtige Lodsejere komme til at betale ikke alene det, de tidligere skulde betale til, nemlig Forbedringer paa deres egne Ejendomme, men saa kom de ogsaa til at betale for de Forbedringer, der kommer de hidtil afgiftsfrie Ejendomme til gode.

Hvad Lodsejerens Stilling til Bestyrelsen angaar, vil jeg sige, at naar de paagældende faar Forpligtelse ligesom andre og Forpligtelsen staar i Forhold til den Fordel, de opnaar, faar de i Bestyrelsen samme Indflydelse som de andre.

Endelig har der været talt om, at Kre-

ditorerne burde betale en Del af det Beløb, her er Tale om. Jeg har overvejet dette Spørgsmaal meget nøje allerede paa et tidligere Tidspunkt, end Rigsdagen har faaet Spørgsmaalet til Behandling, og jeg er kommet til det Resultat, at det kan man ikke gøre, hvis man vil gøre Ret og Skel til begge Sider. Jeg skal sige hvorfor. For det første, fordi man her efter § 6 gaar til en Indefrysning af Kreditorernes Tilgodehavende i ca. 3 Aar. For det andet bliver de Laan paa 450 000 Kr., som skal ydes til Forbedring, sat ind foran Kreditorernes Tilgodehavende, og for det tredje vilde de enkelte Lodsejere faa en meget uensartet Behandling, hvis man gik til noget saadant, thi i de Ejendomme, hvor der ingen Gæld er, vilde der ingen Kreditorer være til at betale, medens man for de Ejendomme, som har en betydelig Gældsforpligtelse, sætter en anden Part ind til at betale. For det fjerde — og det er det mest afgørende for mig — vilde man ved en saadan Bestemmelse indtage et helt andet Standpunkt, end vi gør, naar det drejer sig om alle andre Grundforbedringslaan, idet man i Grundforbedringsloven ligesom nu her giver disse Laan en Fortrinsstilling frem for andre Prioriteter, medens man ingen Steder, hvor der ydes Laan efter Grundforbedringsloven til tilsvarende Arbejder, forlanger, at Kreditorerne skal betale til Anlægs- og Driftsudgifter foruden den Tilbagerykning, deres Tilgodehavende bliver udsat for. Jeg vilde derfor finde det meget betænkeligt, om man paa dette begrænsede Omraade tog en Særstilling over for Kreditorerne. Jeg tror, det er mindre vel overvejet at stille Forslag herom, og jeg forstod ogsaa paa det ærede Medlem, at han, hvis det ikke var muligt at faa mig overbevist om, at det vil være rigtigt at imødekomme ham, ikke vilde fremsætte Forslag derom.

Jeg vil slutte med at sige til det ærede Medlem, at jeg ikke kan indse, det er forsvareligt at imødekomme ham paa noget af de omtalte 3 Punkter. Hvis jeg fandt det forsvareligt og konsekvent, vilde jeg gerne gøre det, men da jeg ikke kan se det, vil jeg fraraade at tiltræde de fremsatte Ønsker.

S. C. Nørgaard: Jeg synes ikke, at den højtærede Minister har helt ud Ret i sin Betragtning, naar han skyder sig ind under, at det, vi her foreslaar, vilde drage Konsekvenser efter sig ved andre Grundforbedringsforanstaltninger. Dør er Regelen jo den, at foretages disse ikke, sker der ikke noget, saa bliver alt ved det gamle, der gaar ingen Værdier tabt. Ganske vist indvindes